

eller Anfervaad for Fredning af Manteværet og mindre Dyreliv ikke konsekvent forbydes (Vædringsforslagene Nr. 21).

De øvrige af Mindretallet foreslaaede Vædringer ere uden principiel Betydning, og skal saaledes kun bemærkes, at man har anset det for rigtigt, at det udtrykkelig bliver udtalt, at Sildebundgarns Besættelse efter den ældre Heltebundgarnsform, som nu bruges i den vestlige Del af Limfjorden og af Fisterne paa flere Steder anses for den helbsigste, ligesom hidtil maa finde Sted (Vædringsforslagene Nr. 19).

Mindretallet har ikke anset det for rigtigt at beholde det Paabud, at Hale- og Sildevaad skal have 12 Alens Dybde i Karmgarnet, da det aldeles ingen Betydning har for Fredning paa de mindre dybe Bænde, da de med den Dybde alligevel kunne bruges paa Bænde, hvor en Baad kan flyde, indtil kun 1½ Alens Dybde; det er kun Massefjærelserne i de forskjellige Vængder af Garnet, der ere bestemmende, om det er mer eller mindre ødelæggende for Yngel (Vædringsforslagene Nr. 20 og 31). Forbud mod Beseiling af laasede Bænde med Halevaad og Opstilling af disse til Tørring ved Bredderne er en Konsekvens af Principet af fredede Bænde for Kontrollens Skyld; uagtet de foreslaaede Bestemmelser for Fisterne ere langt mindre generende end efter Loven af 1857, vilde det dog være ubilligt for de indenfor og omkring de laasede Bænde høende Halevaadsfiskere at maatte nødes til at søge deres Baad over Land og anskaffe sig Tørrerpladser udenfor de laasede Bænde; derfor have vi foreslaaet, at de Fiskere, der bo omkring disse Bænde, undtages fra den almindelige Regel. Vi negte ikke at have stor Betænkelighed ved den foreslaaede Vædring (Nr. 29), da Halevaadsfiskeriet i Reglen drives om Natten, og ved Beseiling af laasede Bænde paa den Tid med Redskaber, som der ikke maa bruges, ville Fisterne være meget stærkt fristede til at begaa Ulovlighed, som ikke let kan kontrolleres, ved hvilken flere Slags Redskaber kunne aldeles ødelægges, saasom forskjellige Slags Red og Krage, der som Regel — efter stor Maalestok — bruges i disse Bænde, og hvorved Gierne af disse ville lide stort Tab. Da Halevaadsfiskerne som Regel selle ud om Eftermiddagen ved Solnedgang og hjem om Morgenen efter Solopgang, have vi tillige stillet et subsidært Vædringsforlag (Nr. 30), som vi mene ikke videre vil genere Fisterne, og overlade saaledes Spørgsmaalet til Thingets Afgjørelse. Da Plumpstang indførtes ved Loven af 1867, har man ikke fundet den saa skadelig, at der nu skal være Anledning til helt at forbyde den, men foreslaar den beholdt i samme Omfang som hidtil (Vædringsforslagene Nr. 32 og 33).

Til Kapitel 4.

Fiskeri i de øvrige Fjorde.

Til dette Kapitel skal Mindretallet bemærke, at der fra enkelte Sider er paastaet, at disse Bænde, ligesom det aabne Hav, have en saa stærk Tilgang af Fisk, at der i disse kan fiskes, hvordan og med hvilke Redskaber man vil, uden at Fiskebestanden vil aftage, eller Udbyttet af Fiskeriet i Fremtiden forringes; denne Paastand synes dog at stride imod, hvad de fleste Videnskabsmænds Undersøgelse af dette Spørgsmaal er kommen til, og imod praktiske Fiskeres Erfaring, saavel som imod, hvad man i andre Bænde ved grundig Overveelse paa forskjellig Maade er kommen til.

Det fremgaar ogsaa af det for Udvalget forelagte statistiske Materiale om Saltovaadsfiskeriet, hvilket er Forespørgsler, stillede af Fiskerikommissionen, besvarede af Mænd rundt om i Landets Kommuner, og ved hvilket Svar ingen stærk Agitation som den ved de indsendte Adresser har fundet Sted, at der fra mange Fiskepladser — særlig omkring ved Derne — klages over Bundelevaads, Drivaads, Halevaads og flere andre Redskabers ødelæggende Virkninger for Fiskeriet.

Om der nu ogsaa paa enkelte Steder har vist sig for stor Uengtelighed for adskillige Redskaber, staar det dog utvivlsomt for os, at et altfor hensynsløst brevet Fiskeri med smaamassede Garn, uden Fredningsbestemmelser, hverken i Tid eller paa Steder, i Tiden vil vise sig uheldig, og at det derfor er ønskeligt, særlig for disse Bænde, snarest mulig at faae Fiskeriforholdene ordnede ved Lov. Det ser ogsaa mærkeligt ud, at uagtet der i Aarhundreder har bestaaet en detailleret Lovgivning for Limfjordsfiskeriet, findes for Fiskeriet i de øvrige Fjorde ingen nærmere Bestemmelser end de almengjældende for Søterritoriet, skjøndt det vist maa erkendes, at det for de Flestes Vedkommende kan være ligesaa nødvendigt saavel for Fiskeriets Udvikling som for dets Bevarelse, at der kunde gives nærmere bestemte Regler for Fiskeriets Brug.

Kommissionen af 1850 udtalte saaledes, at Lovgivningen for Limfjorden passende kunde overføres paa de øvrige Fjorde, uden nærmere at bestemme, paa hvilken Maade det skulde ske, og Regeringsforslaget af 1867 omfattede ogsaa disse; men dette gav de stedlige kommunale Myndigheder Indflydelse paa Afstælsen af Regulativer ved Ordningen af Fiskeriets Brug. Den sidste, i 1873 nedsatte Kommission har tiltraadt samme Princip, som Regeringen har taget tilfølgende ved det forelagte Forslag. Skjøndt nu hverken de stedlige kommunale Myndigheder eller Fisterne ved Limfjorden have mindste Indflydelse paa, hvad